

Dg forsøgetes Statskuppet, vilde de Ulykker, et saadant Forsøg kunde medføre, formindstes bethdelig, naar Folket var parat til at tilintetgjøre Forsøget; thi jo hurtigere og fuldstændigere Revolutionspartiet blev slaaet til Jorden, desto mindre Skade for den almindelige Ro og Orden vilde det afstedkomme. Dg faar vi en saadan almindelig Følgevæbning Landet over, saa er der stor Lidelighed for, at det oprækkende Statskup splittes som Eker for Stormen. Naar de Folk, der holder af at sidde i Krogene og lægge Naad op imod Folkets Frihed og lovlige Forsatning, først rigtig faar indset, at Folket staar parat til at give raat for usødet, om de vover at bryde Forsatningen, saa vil Lyften til at prøve en Dyst med en saadan Skyttehær snart forgaa dem. Dg dette vilde være den mest velstignelsesrige Virkning af denne Sags Fremme, om alle de Ulykker, som saadanne Dpgjør af Striden medfører, helt kunde afværges.

I Frihedens og den lovlige Ordens Interesse bør denne Sag tages op; — og den vil blive det! Inden ret længe vil Følgevæbningskampene være frem overalt. Tiden er kommen dertil, og Forholdene kræver det. Vi ser paa den ene Side Norges feirende Exempel, paa den anden Side Serbien som et advarende Exempel. Vi vil ikke lade os overrumple. Hillerød- og Marhusegnen er gaaet i Epidisen; men Landets andre Egne vil ikke staa tilbage for dem i Kjærlighed til Friheden og energisk Villie til at værgen den. Med det væbnede Folk som Ordenens og Lovens Beskytter i Næggen vil vore Repræsentanter paa Thinge trygt og sikkert kunne føre Frihedens Sag igjennem til Seir.

Bilag 2.

Uddrag af „Høbro Dagblad“ for den 7de November 1883.

Bag Riflerne.

Det svenske Blad „Allehanda för Folket“ ser ikke rettere, end at den Estrupste Regjering „tykkes at have Lyft til at fremtvinge en Revolution.“ Læserne saa af vort Blads Gaarsnummer, at de Estrupste Organer i Pressen ikke blot aldeles usorbeholdent tale om Tilintetgjørelse af den „folkelige Delagtighed i Lovgivningen“, om „Statskup“, „Enevoldsmagtens Gjenindsførelse“ o. s. v.; men at de tillige betegner den provisoriske Bei som den rette til Maalet. Det ser altsaa virkelig ud til, at det Estrupste Høire er betænkt paa at lade Landet hjemløses af Revolutionens Uhyre. Det maa ikke ske. Det danske Folk maa betragte det som en Bligt at forhindre det, at opretholde Freden, samtidig det hævder sin konstitutionelle Frihed og Ret. Dg det staar i Folkets Magt at løse denne Dpgave, naar det kun tager de rette Forholdsregler. Frihedens Dødsfjender og Revolutionens Belyndere er her i Landet for saa og for ubetydelige til, at de skulde vove et Forsøg paa at gjennemføre deres Planer, naar de blot i Tide og alvorlig belæres om, at Fredens og Forsatningens Venner og Forsvarere staar rede til med Magt at slaa enhver oprørsk Handling til Jorden. Men for at Folket fuldt kan staa rede hertil, maa det staa bag Rifler. Vi maa følge Norges Exempel;

Det er nu rum Tid siden vi i en Artikel under Overtitlen „Den væbnede Haand“ gjorde opmærksom herpaa, og naar man nu, som Læserne ved, i Landets i politisk Henseende mest fremmelige Egn, Marhusegnen, har gjort det første Skridt til at forshyne sig med Vaaben, kan vi kun udtale, at det skulde glæde os, om Exemplet blev fulgt hele Landet over. Der er jo intetsomhelst ondt i, ingensomhelst Fare ved, at Folket bevæbner sig, da det kun sker for i Nødsstilsælde at kunne forsvare Frihed, Ro og Retfærdighed.

Dg man kan være vis paa, at det nok skal kjøle det reaktionære Høires hede Tilhoielighed til Statskup, naar først den store, fristubede Del af Folket er bevæbnet. Naar først Folkets Stemme lyder bag Riflerne — lad os antage bag 100,000 Rifler — skal der nok komme Taushed over de Revolutionæres Leir og Respekt for Folkets Villie og konstitutionelle Ret og Frihed.